

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 9P/64/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4619200957
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Matúš Staríček
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2019:4619200957.5

Uznesenie

Okresný súd Topoľčany vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zast. kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Topoľčany, Škultétyho 1577/8, Topoľčany, dieťa rodičov - matky: S.. D. D. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XX a otca: D. A., nar. XX.XX.XXXX, občan B. I., trvale bytom A., L. X/X, B. I., zastúpený advokátom: Mgr. Martin Hurtaj, Štefánikova 15, Nitra, o návrhu matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, takto

rozhodol:

- I. Súd vyhlasuje, že n e m á právomoc konať vo veci.
- II. Konanie z a s t a v u j e .
- III. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov konania.
- IV. Štátu náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 15.04.2019 bol Okresnému súdu Topoľčany doručený návrh matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému T.. Návrh odôvodnila tým, že Okresný súd Topoľčany uznesením zo dňa 20.09.2018 č. k. 7Em/3/2013-806, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 01.01.2019, zamietol návrh otca maloletého na výkon rozhodnutia súdu na odňatie maloletého T. a jeho odovzdanie do krajiny jeho obvyklého pobytu a to do B., čoho sa otec návrhom podaným dňa 25.01.2010 domáhal na základe uznesenia Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P/521/2008-264 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoP/19/2009-288. Súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že musel prihliadnuť na záujem dieťaťa zadaný v čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, pričom bolo jednoznačne preukázané, že maloletý má vytvorené silné rodinné a sociálne väzby na území Slovenskej republiky, kde navštevuje školské zariadenie, pričom neudržiava žiadne kontakty s otcom a ani s jeho rodinou. Takisto súd zohľadnil preukázanú silnú vzťahovú väzbu maloletého k matke a je zřejmé, že pokiaľ by bol maloletý odňatý od matky, mohol by utpieť duševnú aj telesnú ujmu, pretože je jednoznačne dlhodobo naviazaný na matku a na sociálne a rodinné prostredie v blízkosti matky, a preto jeho návrat do B. republiky nie je v záujme maloletého. Maloletý od dvoch rokov, t. j. od roku 2007 žije s matkou na území Slovenskej republiky a je občanom SR od svojho narodenia. S maloletým navrhovateľka býva v spoločnej domácnosti spolu s matkou na adrese P. XX, kde má T. vytvorené všetky bytové a sociálne podmienky pre zdravý rast a rozvoj, má samostatnú izbu, navštevuje 8. ročník ZŠ v P.. Ona pracuje ako referent stavebného úradu, jej čistý mesačný príjem predstavuje cca 700 eur mesačne v čistom, pričom exekútor jej z príjmu strháva 250 eur pre vymożenie pohľadávok otca maloletého priznaných talianskymi súdmi. Otec na výživu maloletého prispel naposledy v roku 2009, kedy 4 x zaplatil po sumách 400, 400, 200 a 200 eur. Zo strany slovenských súdov rodičovské práva a povinnosti k maloletému vo veci samej upravené neboli. Uznesením Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P/95/2008 zo dňa 15.02.2008 súd nariadil predbežné opatrenie o okamžitom umiestnení maloletého do osobnej starostlivosti matky s tým, aby matka v lehote 30 dní podala návrh na úpravu práv a povinností k

maloletému dieťaťu. Následne dňa 18.02.2008 podala na tunajšom súde návrh na rozvod manželstva s otcom maloletého, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 7C/18/2008, avšak k rozhodnutiu o rozvode slovenským súdom nedošlo. Zo spisu 7Em/3/2013 má súd vedomosť o tom, že taliansky súd v B. vydal rozsudok č. XXXXX/XXXX z 05.04.2016, ktorým bol vyslovený rozvod manželstva s otcom maloletého a nariadené zverenie maloletého do výlučnej starostlivosti otca s tým, že matka bude prispievať na výživu syna s účinnosťou od skutočného návratu maloletého do B.. Vzhľadom na uvedené je podľa navrhovateľky v záujme maloletého nevyhnutné upraviť rodičovské práva a povinnosti k maloletému tak, že maloletý bude zverený do osobnej starostlivosti matky, ktorá ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Navrhla, aby súd otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého v sume 500 eur počnúc od 01.04.2016, nakoľko je preukázané, že za uvedené obdobie bol maloletý v starostlivosti matky a počas tejto doby sa otec na jeho výžive nijako nepodieľal. Otázkou úpravy styku otca s maloletým ponecháva na rozhodnutí súdu, ale trvá na tom, aby tieto stretnutia prebiehali výlučne za prítomnosti matky, nakoľko maloletý s otcom nemá vybudovaný žiadny vzťah a má z neho obavu pre tlak, ktorý na nich vyvíjal v súvislosti s jeho požiadavkami na odňatie dieťaťa od matky. Navyše syn neovláda taliansky jazyk, ktorým otec hovorí, a preto by mu ani nerozumel.

2. Otec sa k návrhu matky vyjadril v podaní zo dňa 05.11.2019. Navrhol, aby súd konanie zastavil z dôvodu, že slovenský súd nemá právomoc konať o rodičovských právach a povinnostiach k maloletému dieťaťu, ktoré bolo neoprávnené premiestnené na Slovensko. Uviedol tiež, že úprava rodičovských práv a povinností nie je možná, keďže rodičovské práva k dieťaťu má právo vykonávať len on, keďže matka bola a stále je zbavená rodičovských práv k maloletému v plnom rozsahu. Navrhol preto, aby súd v zmysle čl. 17 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 (z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000) a § 161 ods. 2 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilného sporového poriadku) vyhlásil, že nemá právomoc konať vo veci a konanie zastavil. Otec uviedol, že maloleté dieťa sa narodilo a spolu s oboma rodičmi žilo v B. až do XX.XX.XXXX, kedy matka mal. dieťa neoprávnené premiestnila z B. na T., kde obaja žijú doteraz. Jemu zamedzila kontakt so synom, ktorý nemá už niekoľko rokov. Napriek tomu, že slovenský súd na základe jeho návrhu nariadil návrat mal. dieťaťa do B., tento sa nikdy nepodarilo vykonať, pretože na jednej strane sa matka mal. dieťaťa dobrovoľne odmietla rozsudku podvoliť a na strane druhej súd nebol schopný vyše osem rokov zabezpečiť výkon rozsudku z úradnej moci. On ani mal. dieťa na tomto stave nenesú žiadnu zodpovednosť. Poukázal na rozhodnutia slovenských a talianskych súdov: rozsudok Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 9P 521/08 zo dňa 31.10.2008, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoP/19/2009 zo dňa 14.05.2009, uznesenie Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 7Em/3/2013 zo dňa 20.09.2018, rozsudok Mestského súdu v B. sp. zn. 542/2011 zo dňa 24.03.2011, rozsudok Súdu pre maloletých v P. sp. zn. 574/2011 zo dňa 12.10.2012, rozsudok Mestského súdu v B. sp. zn. 10009/2016 zo dňa 05.04.2016, rozsudok trestného súdu v B. č. 1043/10 zo dňa 29.09.2010. Uviedol, že právomoc slovenského súdu konať o úprave rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu daná nie je. Právomoc súdu konať vo veci rodičovských práv a povinností k dieťaťu sa spravuje Nariadením Brusel IIbis č. 2201/2003. Všeobecná právomoc slovenského súdu konať podľa čl. 8 ods. 1 by daná bola vzhľadom k tomu, že dieťa nepochybne má aktuálne obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, avšak aplikácii tohto ustanovenia bráni nesporný fakt, že mal. dieťa bolo neoprávnené premiestnené na územie Slovenskej republiky jeho matkou. Podľa čl. 8 ods. 2 sa všeobecná právomoc uplatní s výhradou čl. 10, ktorý upravuje osobitnú právomoc súdu konať v prípade neoprávneného premiestnenia dieťaťa, čo je presne tento prípad. Podľa čl. 10 však stále jediným súdom oprávneným konať o rodičovských právach a povinnostiach k mal. dieťaťu je taliansky súd a nie slovenský, čo je zrejmé z toho, že žiadna z podmienok, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení, ktorá by umožňovala prechod právomoci na slovenský súd, splnená nebola. Zastavenie výkonu rozhodnutia, resp. zamietnutie jeho návrhu na výkon rozhodnutia nemá žiaden vplyv na právomoc slovenského súdu konať o rodičovských právach a povinnostiach. Matka mal. dieťaťa vychádza z mylného predpokladu, že keď súd zamietol návrh na výkon rozhodnutia o nariadení návratu, tak to automaticky znamená, že na slovenský súd prešla právomoc konať o úprave rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu. Rozsudok tunajšieho súdu o nariadení návratu, ktorý potvrdzuje neoprávnené premiestnenie mal. dieťaťa je i naďalej v platnosti, ide o právoplatné rozhodnutie tunajšieho súdu, ktoré bolo potvrdené odvolacím súdom a nie je možné ho zrušiť či zmeniť. Nič sa teda nemení na tom, že mal. dieťa bolo neoprávnené premiestnené na Slovensko. Čl. 10 Nariadenia výslovne a taxatívne ustanovuje, kedy v prípade neoprávneného premiestnenia prechádza právomoc zo súdu pôvodu na súd krajiny, v ktorej mal. dieťa nadobudlo obvyklý pobyt neoprávneným premiestnením. Čl. 10 neumožňuje prechod právomoci len preto, že nie je možné rozsudok o nariadení návratu vykonať.

Zákonodarca nepredpokladal absurdný stav, v ktorom sa aktuálne jeho syn nachádza. Nepredpokladal, že v právnom štáte bude možné, že sa rozsudok o nariadení návratu nevykoná dlhých 10 rokov od únosu. Vznikol tak skutočne absurdný stav, kedy mal. dieťa je dlhé roky v starostlivosti únoscu, t.j. osoby, v ktorej starostlivosti nemá byť, žije v krajine, v ktorej nemá žiť a nikto s tým nič neurobil, napriek právoplatným súdnym rozhodnutiam. Zbavenie matky rodičovských práv neumožňuje konať o ich úprave tak, ako to navrhuje v návrhu matka mal. dieťaťa. Aj v prípade, ak by slovenský súd mal právomoc konať, tak by nemohol upraviť rodičovské práva a povinnosti k mal. dieťaťu a musel by návrh zamietnuť. Dôvod je ten, že matka mal. dieťaťa bola talianskym súdom zbavená rodičovských práv k dieťaťu. Nie je možné upraviť medzi rodičmi rodičovské práva a povinnosti tak ako to predpokladá § 36 ZoR, pretože nie je čo upraviť. Všetky práva k mal. dieťaťu vykonáva priamo zo zákona len on (§ 39 ods. 2 ZoR) ako rodič, ktorý nebol týchto práv zbavený. V odôvodnení rozsudku je uvedené: „Súd zdôrazňuje, že správanie matky, ktoré bolo skúmané a objasnené viacnásobnými rozhodnutiami talianskych a slovenských súdov, poukazuje nielen na neoprávnené zbavenie dieťaťa, ktoré je navyše útleho veku, otcovskej starostlivosti, ale aj na tvrdošijné, opakované nerešpektovanie nariadení a povinností, ktoré vyplývajú aj z medzinárodných dohôdov premietnutých do výrokov súdov. Závažnosť konania, ktorým bola spôsobená ujma dieťaťu tým, že bolo roky zbavené možnosti mať otca, pestovať si puto s druhým rodičom, ktorý je mimoriadne dôležitý pre jeho pokojný psycho-fyzický vývoj, ako aj fakt, že bolo vytrhnuté zo svojho sveta citov voči príbuzným a zo sveta získavania spoločenských vzťahov, oprávňuje vydať rozhodnutie o zbavení rodičovských práv“. Záujem maloletého dieťaťa, napriek absurdnému stavu, v ktorom sa nachádza, ohrozený nie je. Skutočnosť, že slovenský súd nemôže konať o rodičovských právach, neznamená, že mal. dieťaťu nemá kto poskytnúť právnu ochranu. Nič nebráni matke mal. dieťaťa sa na talianskom súde, ktorý má právomoc konať, domáhať zrušenia rozsudku, ktorým bola zbavená rodičovských práv k dieťaťu a následnej úpravy rodičovských práv a povinností. Bude však musieť konajúcemu súdu preukázať zmenu v pomeroch spočívajúcu v tom, že dôvody, pre ktoré bola zbavená rodičovských práv, pominuli. Bude musieť preukázať, že napravila ujmu, ktorú synovi spôsobila, spočívajúcu v úplnej izolácii od jeho vlastného otca. Nielen formálnymi deklaráciami o tom, že mu nebude v styku brániť, ale skutočnými krokmi, ktoré budú viesť k aspoň čiastočnej reparácii škôd, ktoré únosom spôsobila.

3. Dňa 21.11.2019 bolo súdu doručené vyjadrenie matky k podaniu otca, v ktorom zotrvala na podanom návrhu vo veci samej. S poukazom na záujem maloletého dieťaťa, na jeho aktuálne pomery a silné rodinné i sociálne zázemie na území Slovenskej republiky žiadala, aby súd konanie nezastavil a pokračoval v konaní. Uviedla, že povinnosť navrátenia dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu zanikla uznesením Okresného súdu Topoľčany č. k. 7Em/3/2013-806 zo dňa 20.09.2018. K skutkovému stavu uviedla, že dieťa na území Slovenskej republiky žije od prvých mesiacoch svojho narodenia, nielen od spomínaného dátumu 02.02.2008. Bolo prihlásené vo Všeobecnej zdravotnej poisťovni od XX.XX.XXXX, navštevovalo detskú lekárku. Dieťa malo trvalý pobyt na T., malo slovenské občianstvo. Matka ďalej spochybnila zmier schválený na pojednávaní vo veci vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 9P/521/2008, ktorý uzavrela pod nátlakom a bez poučenia. Vo veci vedenej pod sp. zn. 9P/95/2008 bol maloletý uznesením zo dňa 15.02.2008 zverený starostlivosti matky s tým, že matka je povinná v lehote 30 dní podať návrh na úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu. Následne dňa 18.02.2008 podala návrh na rozvod manželstva, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 7C/18/2008, avšak k rozhodnutiu o rozvode slovenským súdom nedošlo. Následne taliansky súd rozhodoval bez jej prítomnosti. Až zo spisu sp. zn. 7Em/3/2013 sa dozvedela, že taliansky súd v B. vydal rozsudok, ktorým bol vyslovený rozvod manželstva a upravený výkon rodičovských práv a povinností.

4. Z pripojených spisov vo veci starostlivosti súdu o maloletého T. súd zistil nasledovné:

5. Rozsudkom Trestného súdu v B. zo dňa 29.9.2010 bola matka uznaná vinnou z trestného činu podľa § 574 Trestného poriadku a § 582 Trestného poriadku, pretože otcovi spoluvykonávajúcemu rodičovskú zodpovednosť odňala maloletého najmä tým, že ho vzala so sebou na Slovensko bez jeho povolenia a pri hádke spôsobila manželovi zranenia, z ktorých pramenila choroba, ktorá bola posúdená ako vyliečiteľná do 20 dní, pričom jej bol za toto konanie uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka a jedného mesiaca ako podmienkový trest.

6. Rozsudkom Mestského súdu v B. č. 542/2011 zo dňa 28.03.2011 súd vyhlásil rozluku rodičov dieťaťa, dieťa zveril do výlučnej starostlivosti otca a matke bola uložená povinnosť platiť výživné vo výške 300 eur mesačne plus 50 % mimoriadnych výdavkov.

7. Rozsudkom Mestského súdu pre maloletých v P. sp. zn. 3655/2012, N XXX/XX I..I. zo dňa 12.10.2012 bola matka zbavená rodičovských práv voči maloletému T..

8. Rozsudkom Mestského súdu v B. zo dňa 15.07.2015 číslo N 1289/15 bola matka odsúdená na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka a dvoch mesiacov a zároveň jej bol uložený vedľajší trest pozastavenia výkonu rodičovskej zodpovednosti na obdobie troch rokov a to pre trestný čin podľa § 99 a § 574a Trestného zákona, pretože uniesla svojho maloletého syna otcovi, čím mu zabránila vo výkone rodičovskej zodpovednosti, pretože ho zadržovala v zahraničí, proti výslovnej vôli otca a zabránila otcovi stretávať sa pravidelne so synom a dokonca ho počuť telefonicky ako konanie so špecifickou recidívou a ako stále pokračujúci trestný čin.

9. Rozsudkom Mestského súdu v B. č. 1009/16 zo dňa 05.04.2016 súd vyhlásil rozviazanie manželstva rodičov dieťaťa, dieťa zveril do výlučnej starostlivosti otca a matke bola uložená povinnosť platiť výživné vo výške 300 eur mesačne plus 50 % mimoriadnych výdavkov.

10. Dňa 18.02.2008 podala matka návrh na rozvod manželstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu (na čas po rozvode). Okresný súd Topoľčany uznesením č. k. 7C/18/2008-198 zo dňa 28.10.2008 konanie pre nedostatok právomoci zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.01.2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/260/2008-208 zo dňa 18.12.2008.

11. Dňa 18.09.2008 podal otec dieťaťa na Okresnom súde Topoľčany návrh na nariadenie návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu, ktoré malo dieťa v B. republike. Návrh odôvodnil tým, že na základe predbežného opatrenia Mestského súdu v B. reg. č. 1546/2008 zo dňa 20.05.2008 súd zveril maloleté dieťa do jeho osobnej starostlivosti. Napriek tomu, že nikdy nedal matke súhlas, táto ho neoprávnenne premiestnila na územie Slovenskej republiky dňa 02.02.2008. Uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 18.03.2009 č. k. 9P/521/2008 - 264 bol schválený zmier medzi rodičmi, podľa ktorého sa nariaďuje návrat maloletého T. na územie B. republiky v lehote najneskôr do 31.05.2009. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.06.2009

12. Dňa 13.10.2010 bol Okresnému súdu Pezinok doručený návrh matky maloletého na úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému T.. Vec bola postúpená Okresnému súdu Topoľčany dňa 08.11.2011. Okresný súd Topoľčany uznesením č. k. 6P/4/2011-166 zo dňa 21.11.2012 vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie matka. Krajský súd v Nitre napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil uznesením č. k. XXCoP/X/XXXX-XXX zo dňa 30.04.2013. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.06.2013.

13. Dňa 24.05.2013 bol Okresnému súdu Topoľčany doručený návrh matky maloletého, ktorým žiadala, aby súd neodkladným opatrením upravil výkon rodičovských práv a povinností k maloletému T. na čas do rozvodu. Okresný súd Topoľčany uznesením č. k. 9P/151/2013-9 zo dňa 04.06.2013 vyhlásil, že nemá právomoc vo veci konať a konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie matka. Krajský súd v Nitre napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil uznesením č. k. 7CoP/35/2013-29 zo dňa 24.07.2013. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.09.2013.

14. Dňa 25.01.2010 bol Okresnému súdu Topoľčany doručený návrh otca na nariadenie výkonu rozhodnutia - uznesenia Okresného súdu Topoľčany zo dňa 18.03.2009 č. k. 9P/521/2008 - 264 za účelom návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu v B. republike odovzdaním otcovi maloletého dieťaťa. Z obsahu spisu o. i. vyplýva, že otec v priebehu konania trval na podanom návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia a domáhal sa návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu dieťaťa. Okresný súd Topoľčany uznesením č. k. 7Em/3/2013-806 zo dňa 20.09.2018 návrh na výkon rozhodnutia zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že exekučný titul je vykonateľný, avšak vzhľadom k skutočnosti, že návrh bol podaný 25.01.2010 a súd rozhodoval o predmetnom návrhu 8 rokov, súd musel prihliadať na záujem dieťaťa. V konaní bolo preukázané, že otec bol naposledy s maloletým v kontakte aj to iba v krátkodobom v roku 2010 za prítomnosti kolízneho opatrovníka. Všetky ďalšie listinné dôkazy, ako aj výsluchy účastníkov potvrdili, že maloletý má vytvorené silné rodinné a sociálne väzby na území Slovenskej republiky. Tak isto bolo preukázané, že maloletý hovorí po slovensky, nerozumie talianskemu jazyku ani slovom ani písmom, pričom naopak zároveň bolo preukázané, že na území B. republiky neudržiava žiadne kontakty s inými osobami, takisto s otcom a ani s jeho rodinou. Dôležitou skutočnosťou

pre posúdenie návrhu bola psychologická konzultácia s maloletým dňa 15.11.2016. Pokiaľ by maloleté dieťa v jeho veku bolo týmto spôsobom v rámci exekučného konania odňaté matke a odovzdané do B. republiky, vzhľadom na dĺžku odlúčenia od otca, mohlo by utrpieť duševnú aj telesnú ujmu, pretože maloletý je jednoznačne dlhodobo naviazaný na matku a na sociálne a rodinné prostredie v blízkosti matky. Vôbec nepozná prostredie, do ktorého by mal byť v rámci výkonu rozhodnutia odovzdaný. Súd vyslovil, že odňatie maloletého a jeho návrat do B. republiky nie je v záujme maloletého, a preto návrh na výkon rozhodnutia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.01.2019.

15. Podľa § 2 ods. 1 CMP (zákona č. 161/2015 Z. z. - Civilného mimosporového poriadku) na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Podľa § 2 ods. 2 CMP na účely tohto zákona sa pojmy žaloba, strana a spor vykladajú ako návrh na začatie konania, účastník konania (ďalej len „účastník“) a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

17. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len procesné (podmienky).

18. Podľa § 161 ods. 2 CSP ak ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

19. Podľa čl. 8 ods. 1 a 2 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 (z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000):

1. Súdny členský štát majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania.

2. Odsek 1 sa uplatňuje s výhradou ustanovení článkov 9, 10 a 12.

20. Podľa čl. 10 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa si súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, zachovávajú právomoc, až kým dieťa nenadobudne obvyklý pobyt v inom členskom štáte a:

a) každá osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo sa zmieril s premiestnením alebo zadržaním,

b) dieťa sa zdržiavalo v tomto inom členskom štáte najmenej jeden rok po tom, ako sa osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo, dozvedel, alebo mohol dozvedieť, o mieste pobytu dieťaťa, dieťa sa usadilo v novom prostredí a je splnená najmenej jedna z týchto podmienok:

i) do jedného roka odvtedy, ako sa nositeľ opatrovníckeho práva dozvedel alebo mohol dozvedieť o mieste pobytu dieťaťa, sa nepodala žiadosť o návrat dieťaťa na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je zadržávané;

ii) nositeľ opatrovníckeho práva vzal späť svoju žiadosť o návrat a v lehote stanovenej v bode i) sa nepodala nová žiadosť;

iii) konanie na súde členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, sa skončilo podľa článku 11 ods. 7;

iv) súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, vydali rozsudok o opatrovníckom práve, z ktorého nevyplýva povinnosť návratu dieťaťa.

21. Podľa čl. 12 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, súdy členského štátu majú takisto právomoc v otázkach rodičovských práv a povinností aj v iných konaniach, ako sú konania uvedené v odseku 1, ak:

a) dieťa má vo vzťahu k tomuto členskému štátu podstatnú väzbu, najmä na základe skutočnosti, že jeden z nositeľov rodičovských práv a povinností má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte, alebo že dieťa je štátnym príslušníkom tohto štátu;

a

b) všetci účastníci konania prijali právomoc súdov výslovne alebo iným jednoznačným spôsobom v čase začatia konania, a ak je to v najlepšom záujme dieťaťa.

22. Podľa čl. 17 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003, ak sa začalo konanie na súde členského štátu vo veci, v ktorej podľa tohto nariadenia nemá právomoc konať, a ktorá patrí podľa tohto nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc.

23. V danej veci mal súd za preukázané, že vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému T. majú i naďalej právomoc rozhodovať talianske súdy, ktoré matku zbavili rodičovských práv voči maloletému T. (rozsudok Mestského súdu pre maloletých v P. sp. zn. 3655/2012, N 574/11 zo dňa 12.10.2012) a dieťa zverili do výlučnej starostlivosti otca za súčasného uloženia vyživovacej povinnosti matke (rozsudok Mestského súdu v B. č. 542/2011 zo dňa 28.03.2011 o rozluke a rozsudok Mestského súdu v B. č. 1009/16 zo dňa 05.04.2016 o rozvođe). Z dôvodu odňatia maloletého a jeho únosu bola matka talianskymi súdmi aj odsúdená v trestných konaniach. Právomoc súdov B. republiky vyplýva z citovaných čl. 8 os. 2 a čl. 10 Nariadenia, v zmysle ktorých si talianske súdy, ako súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred svojim neoprávneným premiestnením alebo zadržaním, v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržania dieťaťa zachovávajú právomoc, keďže na zmenu právomoci v zmysle ust. čl. 10 Nariadenia neboli splnené podmienky. Talianske súdy zverili dieťa do osobnej starostlivosti otca a matku zbavili rodičovských práv voči maloletému, pričom podmienka nepodania žiadosti o vrátenie dieťaťa a splnená nebola, keďže, ako vyplýva zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9P/521/2008, dňa 18.09.2008 podal otec dieťaťa na tunajšom súde návrh na nariadenie návratu maloletého do krajiny obvyklého pobytu, ktoré malo dieťa v B. republike. Uznesením Okresného súdu Topoľčany zo dňa 18.03.2009 č. k. 9P/521/2008 - 264 bol schválený zmluvný mier medzi rodičmi, podľa ktorého sa nariaďuje návrat maloletého T. na územie Talianskej republiky v lehote najneskôr do 31.05.2009. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.06.2009. Matka uvedené rozhodnutie súdu dodnes nerešpektuje a k zastaveniu konania vo veci výkonu rozhodnutia (na ktoré matka opakovane poukazuje) došlo z dôvodu, že návrh bol podaný 25.01.2010 a súd rozhodoval o predmetnom návrhu 8 rokov, keď výkon rozhodnutia sa nepodarilo uskutočniť a aktuálne nútený návrat maloletého do krajiny obvyklého pobytu by nebol v jeho záujme, teda nie preto, že by otec s neoprávneným premiestnením a zadržaním maloletého súhlasil. Uvedené vylučuje danosť právomoci slovenského súdu na konanie vo veci, nakoľko naďalej zostala zachovaná právomoc talianskych súdov konať a rozhodovať vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu. V tejto súvislosti súd zisťoval aktuálny postoj otca maloletého a tento neprijal právomoc súdov Slovenskej republiky podľa článku 12 Nariadenia.

24. Ako vyplýva aj z odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 7CoP/35/2013-29 zo dňa 24.07.2013, v rozhodnutiach Okresného súdu Topoľčany zo dňa 21.11.2012 č. k. 6P/4/2011-166 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.04.2013 č. k. 25CoP/6/2013-196 bola právoplatne vyriešená otázka právomoci tak, že súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vo veci rodičovských práv a povinností konať. Súd poukazuje tiež na to, že zastavenie konania o výkon rozhodnutia z dôvodu dlhodobého neuskutočnenia výkonu rozhodnutia neznamená zánik účinkov exekučného titulu v danej veci - uznesenia Okresného súdu Topoľčany zo dňa 18.03.2009 č. k. 9P/521/2008 - 264, ktorým bol schválený zmluvný mier medzi rodičmi, podľa ktorého sa nariaďuje návrat maloletého T. na územie B. republiky v lehote najneskôr do 31.05.2009, ktoré uznesenie je právoplatné a vykonateľné. Skutočnosť, že matka napriek snahe a záujmu otca o navrátenie dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu a existencií právoplatného súdneho rozhodnutia, ktorým súd nariaďil návrat maloletého T. na územie Talianskej republiky, nerešpektuje právoplatné súdne rozhodnutie už niekoľko rokov, nemôže mať za následok legalizáciu protiprávneho konania zo strany matky. V nadväznosti na plynutie času matke nič nebráni sa úpravy výkonu rodičovských práv a povinností domáhať na súde, ktorý má právomoc v danej veci konať, t. j. na talianskom súde, ktorému môže predniesť skutočnosti približujúce aktuálny skutkový stav vo veci maloletého. Z pohľadu právnej istoty otca, ako nositeľa rodičovských práv, je neakceptovateľné zmenu právomoci súdov odôvodňovať prakticky zmařením výkonu rozhodnutia (argumentácia matky), keď rozhodnutie prikazujúce návrat maloletého na územie Talianskej republiky nebolo vykonané práve z dôvodu nemenného postoja matky a s tým spojeného plynutia času.

25. Preto podľa článku 17 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 tunajší súd vyhlásil, že nemá právomoc konať vo veci a konanie podľa 161 ods. 2 CSP zastavil pre nedostatok podmienky konania, ktorú nemožno odstrániť.

26. Podľa § 155 ods. 1 a 2 CSP každý má právo konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie. Súd je povinný stranám zabezpečiť rovnaké možnosti uplatnenia ich práv. S

prihliadnutím na povahu a okolnosti veci priberie súd tlmočníka. Trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát.

27. Súd v konaní ustanovil prekladateľku za účelom prekladu potrebných písomností z jazyka slovenského do talianskeho jazyka z dôvodu, že otec maloletého je štátny občan B. republiky. Súd o náhrade trov konania štátu, ktoré vznikli v súvislosti s prekladom písomností do talianskeho jazyka, rozhodol v súlade s ust. § 155 ods. 1 a 2 CSP a štátu náhradu trov konania nepriznal.

28. O trovách konania účastníkov rozhodol súd podľa § 52 CMP v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Topoľčany, písomne v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie musí mať náležitosti podľa § 127 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku (musí byť v ňom uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a uvedená spisová značka tohto konania) a podľa § 363 Civilného sporového poriadku (musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 62 ods. 2 Civilného mimosporového poriadku odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní.